

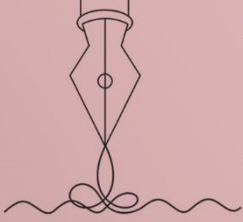
Lengua castellana

Categoría A (a partir de 18 años)

Jorge Fernández Gonzalo

FEBRERO Y LOS ALMENDROS

La claridad se abre ante tus ojos.
Alza esa luz. Dilátala en tus dedos.
Tornea poco a poco la mañana
de este trémulo día de febrero.
¿Puedes sentir las cosas palpitando
en su asombro infantil, ese aleteo
de espigas, de libélulas y dalias
a coro en el paisaje? No te creo
cuando dices que no eres la culpable
de haber imaginado este momento.
Todo tiene tu firma. Todo exhala
la música sincera de tu acento.
Todo lo creas tú, le das un nombre,
cuando abres los ojos y, a lo lejos,
se dibujan las formas: un regato
rodeado de árboles, el cielo,
la vibración de hojas y la hierba,
el musgo, las arañas. Un intento
basta para dejarlo todo a punto
salvo por un detalle; yo te beso
y te pido que acabes, que no juegues
a dejar para el último momento
lo mejor de tu obra. Algo me falta.
Tú me besas despacio por el cuello
y me susurras, tímida, al oído

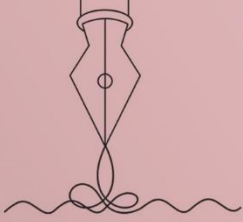

XV Concurso de Poesía
Fundación Jesús Serra

---

que mire más allá, aún más lejos,
por detrás de los pastos y las casas,
donde el paisaje vibra al fin completo.
Allá, en medio de nada, has inventado
la repentina forma de un almendro.

Lengua castellana

Categoría B (14-17 años)

Irene Makay García - 15 años

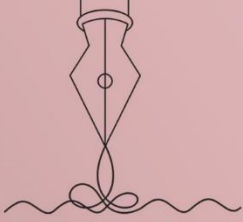
Amarillo salvaje

Hace tiempo dejé de preocuparme encajar en el puzle
si podía bailar desnuda frente al espejo,
abrazando mi pequeño cuerpo pálido,
encontrándome en la pasión de mi mirada
y sonriendo
- labios rojos como la sangre que tengo en mis pies
por pisar cristales rotos -.

El viento juega con mi pelo
- salvaje encuentro de viejos amigos -
y siento su aliento frío en mi piel
susurrándome palabras bonitas,
y me río a carcajadas y salto de alegría
porque estoy respirando.

Me alejo de aquello que me hace daño
y en medio de la nada me quedo en silencio
- contraste absoluto con el caos rutinario -
y escucho el latido ignorado de un corazón dolido
y le canto canciones para que sepa que no está solo
que hay otros seres heridos
que nunca dejaron de palpitar.

Las nubes han hecho luto
y han llorado durante tres semanas
por mí y por todos mis compañeros,
como en un juego de niños tristes.
- Llanto lejano, lamento de la tierra,

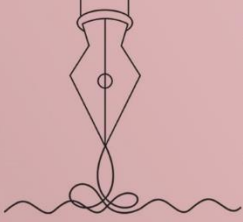

cuerpos rompiéndose de dolor, caras desfiguradas, grito de rabia,
mirada desafiante entre el amante y la guerra -.

Yo ahora me hago llamar valiente
- irónicas palabras en días de eclipses forzados -
porque me atrevo a imaginar el color del cielo,
escuchar el sonido confuso de las olas en los acantilados
y querer lo que llevo dentro.
Aunque tenga mal los tiempos por mi metrónomo estropeado
y lleve en la mochila sucia
un diapasón roto.

He encontrado la flor amarilla más bonita del mundo,
la he guardado entre mis costillas
y quiere echar raíces ahí dentro.

Duele y me vuelvo loca
porque estoy ardiendo.

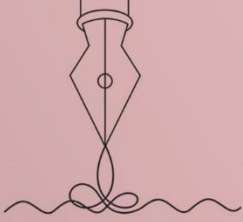
Lengua castellana

Categoría C (10-13 años)

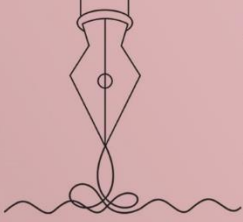
Victoria Arregui Sancho - 13 años

HORMIGAS

Las hormigas han invadido nuestra casa.
Mis padres no debieran atemorizarse
por las cosas pequeñas que se guardan
a sí mismas en cajones o en cazuelas
y, sin embargo, hemos hecho las maletas
tras venderlo todo para mudarnos
breves y temblorosos al hemisferio sur.
Esas hormigas son más pacíficas
de lo que amanecidamente parecen,
son jeroglíficos que avanzan por la cocina
pespunteando la belleza de los azulejos,
no pisan el sofá respetuosas y se deleitan
con la música de los armarios empotrados
o con los laberintos de los cepillos de dientes.
No me importa confesar que yo las tengo cariño
como si fuesen mascotas inesperadas
o familiares que vinieron un día de visita
y decidieron en fila india no marcharse nunca.
Las hormigas han descubierto el frigorífico,
su plato favorito son las sobras de paella.
Durante estos últimos días trazan líneas de
cosquillas sobre mis brazos mientras duermo
y saben mi nombre aunque no lo pronuncien.
Es poético comprenderlas en sus viajes de migas
hacia agujeros que llevan al final de la calle.
Los niños somos risas guardadas en los bolsillos.

Las hormigas son las letras de otro alfabeto,
pensamientos escapados que no dejan manchas
o mínimos secretos que ya nunca sabremos.
Mis padres no sospechan que en la mochila
llevaré una caja abarrotada de hormigas
capaces de cruzar el control de seguridad
de cualquier aeropuerto, de volar en avión,
de pasar la aduana y salir en una línea perfecta
de especie no autóctona para invadir dichas
una casa nueva recién alquilada en la lejanía
con las ventanas verdes y lavadora secadora
donde todo empieza de nuevo y termina de nuevo
porque las hormigas son como los niños,
o como el tiempo, o como el amor o como la vida.

Llengua catalana

Categoria A (a partir de 18 anys)

Xavier Rodon Morera

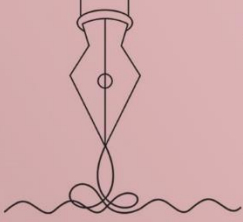
Habituds

Giro el coll,
que grinyola com una fusta vella,
i cerco el descans dels ulls,
col·locant, suaument, polze i anul·lar
damunt les closes parpelles:
un discretíssim plof i, després,
uns puntets ataronjats dins la negror
mentre escolto l'aire que em ressegueix,
com una manxa sibilant,
la laringe i els narius.

Faig un lent reconeixement
de cada múscul i de cada articulació:
tot està en ordre,
un ordre llargament après i assumit;
no hi ha recanvis
però em sostinc amb el que duc a sobre.

El piano de paret, farcit de corcs,
carrisqueja incansablement
i el respatllet de la cadira on m'assec
acull la meva esquena enravenada
amb un xerric de juntures rovellades.

Un remot borborigme
s'intercala entre els irregulars tic-tacs cardíacs, com un gripau emergint
d'entre el verdet de la llacuna.

De moment, tot rutlla.

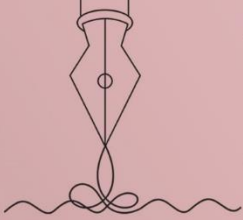
M'impulso des de la cadira
i l'espetic dels genolls m'acompanya,
de camí a la fase vertical del meu jo corporal.
Un petit rodament de cap,
a cor amb un conegut zumzeig d'orelles,
em fa perdre la verticalitat;
em reequilibro
i m'encamino al balcó,
fent cruixir el trespol de fusta
i gaudint del fru-fru que fa el pijama.

Amb un allargassat nyec,
obro els verds finestrons clivellats
que em descobreixen
un dolç matí de pluja.
És una pluja menuda
que cau sobre teulades,
carrers, cotxes i arbres.
Obro els narius i em deixo endur
per les sentors humides
i la música suau
d'aquest calmós xim-xim que tamborina, en sordina,
dins dels meus sentits.

Decididament, com ahir,
avui serà un petit gran dia.
M'escolto i escolto,
i algun soroll em diu
que tot va vent en popa.

De moment, tot rutlla.

Llengua catalana

Categoria B (14-17 anys)

Simerdeep Chauhan Kaur – 15 anys

La música del cor

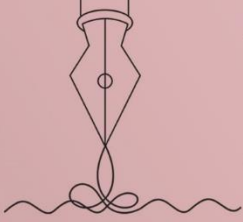
M'agradava anar al parc i escoltar els nens jugar amb llibertat
La melodia dels seus batecs sempre és alegre i juganera
Fins al dia on ens vam conèixer,
els teus batecs tocaven una melodia trista

Com un instrument trencat, tocaves una cançó freda i desolada
Em vaig apropar i vas parlar una estona entre llàgrimes
Tot i que no em vaig adonar
que ja no escoltava els meus batecs

Van passar els dies i sempre que t'acostaves a mi
Les cançons que tocaves es feien cada cop més fortes
Ara aquelles balades tristes només són un record antic,
una melodia tranquil·la i preciosa s'escolta al dia d'avui.

Del que vas ser només quedava un petit record;
que vaig tancar amb clau i pany dins del cor.
El dia que em vas proposar ser el teu acompanyant en la vida
la teva cançó era gentil i esplèndida

Aquell dia em vaig adonar que des del primer cop que ens vam veure les nostres
melodies s'havien sincronitzat i ja érem un des del principi. Els nostres batecs
sonaven en harmonia
i aquests sentiments feien eco dins el meu cor

Fins i tot el dia que vam barallar
els nostres cors ballaven tristos i desconsolats en la cançó
La melancolia i amargura d'aquell moment va deixar una petita ferida També la vaig
acabar guardant amb pany i clau dins del cor

El temps va anar passant fins que la teva cançó es va fer tènue
una tranquil·la i pausada cançó s'escoltava des del teu pit
Va ser el destí el que va enllaçar-nos amb un fil vermell?
Pot ser que estàvem enllaçats des del començament

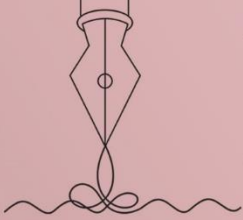
Encara recordo els somriures que m'has dedicat
les flors que has plantat sota el meu nom en el nostre jardí.
Les teves abraçades i els teus petons
i el que recordo amb més detall sempre serà la teva melodia.

La teva essència i tot el que et feia únic en comparació a qualsevol altre.
Tot el que hem compartit fins ara,
ha sigut guardat en una caixa daurada dins meu.
Que atresoraré com la joia més valuosa de totes.

Junts ballarem una última dansa
com dos nens petits desafiant la mort
Una cançó escrita per tots dos,
ballarem com dos bojos en el no-res

Consumits per la nostra música
un dels nostres cors plens de joia es detindrà,
en el moment en què els teus batecs parin
Només aleshores diré el meu últim t'estimo.

Al buit que has deixat dins meu
Ja no s'escolta cap cançó.
El silenci consumeix el meu cos vell i nu.
És el meu torn de dir adéu i acabar la nostra cançó.

Llengua catalana

Categoria C (10-13 anys)

Ingrid Miquel Roig – 13 anys

UN LLIBRE

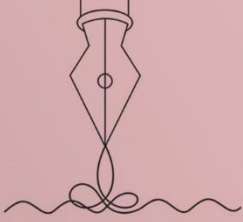
El pas del temps em fa créixer,
el seu pas em fa morir.
És un amor-odi que em fa renéixer,
sense ell jo no seria aquí.

Potser en les ales dels ocells,
el temps va molt accelerat.
Potser mentre són al cel,
el rellotge s'atura per l'eternitat.

Els instants ens porten a la veritat
gràcies temps per haver passat.
Crec que el temps també ens ha separat
com a amics ens hem deixat debilitar

Anem a matar el temps!
Ell és el que ens va derrotar
El rellotge no es va aturar
El nostre enemic, ha tornat a guanyar.

Passat, el present i futur
Ja no sé pas en quin pensar
El rellotge va fet tic-tac
Mentre el meu cap no sap on anar.

El que vaig fer, ja ha passat
Però alhora em va guiant
El passat va marxant
Aprenc d'ell i faig passos de gegant.

Potser pensant em perdré el present,
L'ara, s'ha de viure i no pas discutir
Quant dura aquesta bella realitat?
Quant dura aquest mal de cap?

Avançant l'agulla estic jo ara Faig bé de pensar en el futur?
No sé si mirar tan endavant.
Aprendre dels errors i creuar aquest nou mur.

Només em cal pensar una cosa
El temps tot ho assoleix,
a la curta, o a la llarga.

Com un llibre es tracta
Llegeixo que passa ara,
recordo que va passar,
i avanço pàgines per veure com acabarà.